

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2009 / 1

Minden kedves olvasónknak Istentől gazdagon megáldott új esztendőt kívánunk!

Bízd Újra Életedet Krisztusra

Hazámban karácsonyra és újévre rengeteg üdvözlőlapot küldenek az emberek. Ilyenkor, az év fordulóján veszik maguknak a fáradságot, hogy kapcsolatokat felfrissítsenek, „örömet szerezzenek”. Bizonyára sokan örülnek – velem együtt – a személyes postának. Ilyet kapni, annak az esélye nagyobb ebben az évszakban.

Mihelyt személyes levelet kapok, először azt nézem meg, hogy ki a feladó. Ha kedves barát vagy rokon, máris jelen van az öröm. Feltépem a borítékot, elolvasom a kártyán a nyomtatott üdvözlőt. Az elgondolkodtató, sőt akár egyenesen kihívó kívánságokat különösen értékelem. Szavakat, amik segítenek az elmúlt évet lezárni, és bátran, reménységgel nekivágni az újnak. Egy-egy találó gondolat vagy költemény emlékeztet rá és elmélyíti bennem a tudatot, hogy Jézus Krisztus nem csupán a jászol gyermeke, hanem Megváltó, aki az új esztendőben is velem lesz a hétköznapokban.

„És írt a feladó valami személyeset is?” Ha szép a kártya, ha különösen megérint a vers, akkor a lapot az asztalomra állítom. Valahányszor elmegyek mellette, eszembe jut, aki küldte, és örülök. Szép, hogy gondolt rám, vette a fáradságot, hogy kikeresse az üdvözlőlapot, előbányássa a címetet, és végül megtette az utat a levélszekrényig illetve a postáig. De nem írhatt volna oda még valami személyeset is? Akkor lenne igazán teljes az örömöm. Egyesek néhány szóban még közlik, hogy vannak, mi újság. Mindig örülök ennek a néhány sornak, és a következő napok alatt párszor elolvasom.

Mennyire boldog vagyok azonban, hogy Isten nem csupán néhány sort közölt velem. Teljes könyvet írt. Abban annyi mindent közöl önmagáról, leírja, mit tett értem, tudatja velem, mennyire szeret – és még sok egyebet. Nekem pedig nem kell karácsonyra vagy újévre várnom, hogy az Úr felfrissítse velem való kapcsolatát. Minden nap egészen személyes üdvözlőt kaphatok tőle. Összes tennivalóm csak annyi, hogy „felnnyissam” a tőle jövő „postát”, és elolvassam. Igéjében oly sok jó üzenetet találok, hogy reménységgel kezdhetem az új évet, és minden napra elegendő kedvet, bátorságot kapok.

Egymásnak mondott jó kívánságaink nem köteleznek. Végül is nem én vagyok felelős azért, hogy amit kívánok, az teljesül-e. Isten azonban nemcsak óhajtja számunkra a jót, hanem meg is valósítja. Vannak ígéretei, amik a legkülönbözőbb helyzetekben érvényesek. Kísérnek, vigasztalnak, utat mutatnak. Némelyek rövid időn belül „elvirágzanak”, mint az egynyári növény – speciális üzenetük volt. Mások megmaradnak évekig, igazi „örökzöldek”. Egész csokorra valót szereztem ilyen Igékből.

Például legutóbb a családi üdülés alatt. Mennyire élveztük a szabad, tágas teret, a jó levegőt, a munkából való kikapcsolódást! Öröm volt látni, milyen boldogan pancsoltak gyermekeink a tóban, építették a parton a homokvárat. Oly szép volt a közös éneklés, az esti áhítat. Csakhogy a hétköznapok taposómalma fenyegetően közeledett. Meg az anyagi gondok. Vajon nem számítottam el magam? Maradt annyi, hogy a befutó számlákat ki tudom fizetni? Mintha nagyító alá került volna minden, amivel otthon majd szembesülni fogok.

Hazautazásunk reggelén elolvastam az Útmutató aznapra kijelölt Igéjét. „Ki szerez a hollónak eledelt, mikor a fiai Istenhez kiáltoznak; kóvályognak, mert nincs mit enniök?” (Jób 39,3.) Mélyen megérintettek a szavak, a mai napig nem hullottak ki az emlékezetemből. Hát nem vagyunk sokkal értékesebbek, mint a hollók? És valóban, még feleslegem is marad, pedig egyik számla a másik után érkezett. Mindet ki tudtam egyenlíteni. „Köszönöm, mennyei Atyám, ez jó üzenet volt tőled!” – mondtam az Úrnak. Mintha egyenesen Isten küldött volna egy üdvözlőlapot.

Egyébként – a kerti ágyásomban van még hely. Feleszünten várok a következő virág kibomlására. H. G.

NYITOTT AJTÓ

A Béke utcában lakik egy tanítóházaspár. Specht úr három éve nyugdíjban van. Többen irigylik. „Ilyen szép életet kívánnék én is magamnak!” – mondják. Csinos családi ház, körülvéve ápolttal kerttel. Spechtné gondoskodik róla, hogy az valóságos gyöngyszem legyen. Férje legfeljebb a fűvet nyírja vagy megmetszi a rózsákat. Azonban mindent örömtelen arccal tesz, alig köszön a szomszédoknak, és kedvetlenül éldegél a felesége mellett.

A megházasodott gyerekek hazalátogatnak, és szinte megdöbbennek apjuk változásán.

„Mi baja lehet? – kérdik, amikor anyjokkal egyedül maradnak. – Hiszen mindene megvan: kielégítő nyugdíj, szép otthon, évente elutazhattok valahova üdülni. És ennek ellenére egyre elégedetlenebbnek látszik.”

„Tulajdonképpen napról napra rosszabb vele a helyzet – mondja Spechtné. – Néha valósággal ijeszt a kedélyállapota. Természetesen megvan mindene, ami szükséges, sőt annál jóval több. Sokan boldogok lennének a helyünkben. És különös: két évvel a nyugdíjazása előtt már alig várta, hogy letehesse a szolgálatot. Folyton arról ábrándozott, hogy mi mindent fog csinálni, ha megszabadul a tanítástól, amit egyre jobban gyűlölt.”

„Gyűlölt? Anyám, hát nem azt hajtogatta mindig, hogy a pedagógusi pályánál nincs szebb hivatás?”

„Korábban igen. De ahogy öregedett, mind nehezebben bírt a felső osztályosokkal. Iszonyúan indulatba hozta a szemtelenség és arrogancia, ahogy vele szemben viselkedtek. Hányszor mondta felháborodva: 'Jó adag verés kellene nekik, vagy legalább egy kiadós pofon. Ha büntetésből egy órára ott marasztom őket, meglógnak. Igazolatlanul hiányzanak a tanításról, és ha beírom a naplóba, szemtelenül az arcomba nevetnek.' – Valamelyik diák még veréssel is megfenyegette. A másik óra alatt csókolózott egy lánnyal. Apa méltóságán alulinak találta, hogy állandóan az igazgatóhoz járjon panaszkodni. Végül már teljesen felhagyott ezzel, miután az igazgató kijelentette: 'Kolléga, mindnyájunknak meg kell találnunk a módját, hogyan birkózzunk meg korunk ifjúságával. Nekem sem más a helyzetem, mint magának.'”

„Nem csoda, ha már várta a nyugdíjazást – jegyezte meg valamelyik fia. – Mennyire boldog vagyok, hogy nem lettem pedagógus, pedig apa annyira erőltette.”

„De miért olyan nyomott a kedve most, hogy az iskolai bosszúságot maga mögött tudhatja?” – kérdezte az egyik leány.

„Nem tudja feldolgozni a múltját – felelte Spechtné. – Belecsavarodott a meggyőződésbe, hogy csődöt mondott.”

„Csődöt? Ugyan, ostobaság! Mindenki tudja, milyen nehéz ma a tanítók helyzete.”

„És mégis vannak egyesek, akiknek elég a tekintély a megoldáshoz.”

„Lehet, hogy azoknak valami különleges módszerük van” – vélte a leány.

„Apa már nem fiatal, hogy új módszert tanuljon.”

„De anyám – merészkedett a legidősebb fiú más oldalról közelíteni -, apa mindig hívónek tartotta magát. Úgy állt előttem, mint szilárd oszlop, dacolva bármilyen viharral, hitében rendületlenül. Nem kellett volna, hogy Istenbe vetett hite segítsen neki a szerinte feldolgozhatatlan múltat helyére tenni?”

Spechtné nem felelt azonnal. Könny szökött a szemébe. „Talán időt kell hagynunk neki – mondta aztán -, hogy helyére tegye.”

„Időt, anyám? Három éve nyugdíjas. Örömtelenségével a te életedet keseríti.”

„De hiszen nem akarja. Különös szeretettel kell őt körülvennem.”

„Bátor asszony vagy, anya.”

Este Spechtné szokása szerint a gyülekezeti női órára megy, amit a lelkészné tart. A két nőt jó barátság fűzi egymáshoz. Óra végén a lelkész felesége visszatartja Spechtnét.

„Ma olyan gondterheltenek látszottál. Van valami baj?” – kérdi. Spechtné beszámol a gyermekeivel folytatott beszélgetésről. „Mit tehetnék – kérdi -, hogy a férjem visszanyerje régi, derűs természetét?”

A lelkészné pár pillanatig hallgat. „Mindnyájunknak meg kell tanulnunk hordozni a társunkat - mondja lassan -, és jobban szeretni, mint azok alatt az évek alatt, amikor ilyen terheket még nem ismertünk. Gyakorold magad a türelemben, és vidd a problémát újra meg újra Isten elé. Ő fel tud nyitni a férjednek egy ajtót, amin ha belép, visszatér az öröme. Bízz Istenben.”

Az asszony hazafelé azon töpreng: miféle ajtót nyithat ki Isten? Vizsgálja saját magát. Valamit rosszul tett? Szinte riadtan állapítja meg, hogy már-már ő is elveszti a kedvét. Szívében felfohászkodik: „Drága menyeyi Atyám, nyiss mindkettőnknek egy ajtót! Ne engedd, hogy a keserűség hálátlanná tegyen, és így vétkezzünk ellened!”

Férjét tévé előtt találja. Speth kikapcsolja a készüléket, amikor felesége belép. „Csupa hülye műsor – mormolja. – Milyen volt?” – kérdi aztán. Felesége kezd beszámolni, de észreveszi, hogy az ember oda sem figyel. A lelkésznével folytatott beszélgetésről hallgat.

Habár Speth a korábbi időkkel ellentétben nem érez vágyat a feleségével való imádkozásra, nem akadályozza az asszonyt abban, hogy lefekvés előtt hangosan imádkozzék. Felesége ma hozzáfűzi a szokásos kérésekhez: „Uram, nyiss fel egy ajtót a számunkra!” Férje nem tudja visszatartani magát, hogy meg ne kérdezze: „Milyen ajtóra gondolsz?” Spethné a könnyeit nyeltesen válaszol: „Hogy ismét derűs légy, mint azelőtt.”

A férje szótlanul megöleli.

Eltelik néhány hónap, és nem történik semmi. Speth egyre szótlanabb, örömtelenebb lesz. Mintha minden életkedv kialudt volna benne. Kelletlenül segít kicsit a háztartásban, a kertben. Még végül emberkerülő lesz,

aggódik a felesége. De tovább imádkozik a nyitott ajtóért. És egy napon történik valami, ami megmutatja, hogy az ima nem volt hiábavaló.

Férjét a születésnapján meglátogatja egy korábbi kollégája. Kávé, sütemény mellett ülnek, és a tanító mesél iskolai élményeiről. Csak abbahagyná – gondolja Spechtné, mert érzi, hogy férjének elviselhetetlen a téma. Igaz, nem szól, de az asszony olvas a gondolataiban. Most újra feltámadnak a kízó gondolatok, a régi emlékek, a gyötrő önvád. Csődöt mondtál, türelmetlenségeddel, fegyelmezetlen viselkedéssel vétkeztél a diákjaiddal szemben. Azonban most már késő, semmit nem tehetsz meg nem történté, hát még jóvá!

A kolléga nem vesz észre semmit. Kezd beszámolni pillanatnyi nehézségeiről. Tizenöt külföldi gyerek van a két osztályban, ahol tanít. Bármennyire igyekszik, nem sikerül neki jól viszonyulni hozzájuk. Másrészt nem tud haladni a helybeliekkel, mert örökké tekintettel kell lennie a fiatal olaszokra, törökökre, spanyolokra. Valamelyik oldal mindig a rövidebbet húzza. Teljesen tanácstalan, és ez nagyon terheli. „Ami a legrosszabb, hogy mindnyája károsultak vagyunk – mondja a tanító. – A helybeliek, mert nem tudok rájuk elég időt fordítani, a szerencsétlen külföldiek, mivel ők sem itt, nálunk, sem a tulajdonképeni hazájukban nincsenek otthon, és harmadsorban én magam, aki egyáltalán nem látok kiutat.”

„Kellene valaki – kapcsolódik a beszélgetésbe Spechtné -, aki az idegen gyerekeket rendszeresen összegyűjti és korrepetálja, amire az iskolában soha nincs idő.”

„Persze, ez lenne a legjobb megoldás – hagyja helyben a tanító. – De hol az ilyen személy? Az újságok írnak ugyan erről a nehézségről, de ennél több nem történik. Azonban hogy jövök én ahhoz, hogy magukat ilyesmivel terheljem?” – szabadkozik a vendég, és hamarosan el is búcsúzik.

Spechtné egyáltalán nem nyilatkozik, de este megkérdi a férjét: „Nem támadt a délutáni beszélgetés folyamán olyan gondolatod, hogy itt nyílna egy ajtó a számodra?”

Specht nem felel azonnal. „Persze, értem, mire gondolsz – mondja aztán -, de hogy képzeled ezt el? Az egész szomszédság örülnék néznie, miután tudják, mennyire vágytam a nyugdíjazásra.”

„És számít a szomszédok véleménye? Hát ha Isten hallgatta meg az imánkat és ajtót nyitott neked?”

Néhány héttel később jönnek az első külföldiek Spechtékhez. A kertben házikó áll, amiben gyerekeik sokat játszottak egykor. Nagy asztal és egy sarokpad van benne. Számos öreg, de még használható szék kerül elő a sufnyiból, 10-12 gyereknek könnyen lesz ott helye.

„És télen bejössz velük az ebédlőbe” – mondja a háziasszony bátorítóan. Látja, hogy férjét megeleveníti az új feladat.

„Az ebédlőbe? – kérdi a férfi hitetlenkedve. – És a szép padló?” Tudja, hogy az a felesége büszkesége.

„A gyerekek majd az előszobában hagyják a cipőjüket, és kötök mindegyiknek papucsot.”

És most itt ülnek a kerti házban a sötét hajú gyerekek – Guido, Marietta, Franko meg a többi. Szemük várakozva csüng a tanítón, aki mindent előlről kezd velük. Nagy szorgalommal látnak neki a munkának. Specht régóta merev, komor arcán vidám mosoly suhan át, amikor az egyik fiú pár nap múlva kijelenti: „Te jobb, mint tanító iskolában.”

Persze a szomszédság előtt semmi nem marad rejtve. Egy napon megáll valaki a kerítésnél és megkérdi: „Spechtné, miféle gyerekek jönnek ide a férjéhez hetenként két-három alkalommal? Úgy vesszük észre, hogy tanítja őket. Valaki küldte őket? Talán valami szervezet, amelyik törődik a külföldi gyerekekkel?”

„Igen – feleli Spechtné -, ők a nyitott ajtó gyermekei.”

„Vagy úgy – bólint a kérdező -, azt hiszem nemrég olvastam ilyesmit az újságban. Jó ötlet.”

Spechtné meghagyja őt ebben a hitben, és férjének mosolyogva számol be az esetről. A férfi arca is felderül. Milyen régóta nem láttam vidámnak őt! - állapítja meg az asszony.

„A nyitott ajtó gyermekei” – ismétli Specht, és úgy véli, meg kellene látogatni a gyerekek szüleit is, hogy lássák, milyen körülmények között élnek

Felesége rögtön megragadja a gondolatot. „Igazad van. Vegyük fel a kapcsolatot velük. Ez hasznosan fogja befolyásolni a korrepetálást.”

Magában azt gondolja: Férjemnek szüksége van önigazolásra. De mindnyájunknak. Isten talán a szülőknél is kinyit egy ajtót.

Nyitott ajtók, alkalmak, önigazolás – de ennél még sokkal több. Ha felismerjük, hogy az Úrnak feladata van számunkra, az élet egyszerre értelmes és értékes lesz.

E. D.

Őrizkedj a fősვნისეგტől

Hivatásom idős egyedülálló nő betegágyához vitt. A csontig lesóványodott teremtés nem volt hajlandó tartalmasabb ételt magához venni. Kórházba szállították, ott halt meg végelgyengülésben. Az orvos szerint súlyos alultápláltság okozta az idő előtti véget. Rokonok híján a polgármesteri hivatal illetékesei leltározták fel a hagyatékot. Három napig tartó munka után a lista így festett: Ház, kiterjedt szántóföldek, 60 000. – készpénz, 140 méter szövet, 104 ing, 74 abrosz stb., több teli zsírosbödön, 30 mázsa brikett, két szekér fa. Mindezek mellett a nyomorult teremtés igen szűkösen élt, télen alig mert befűteni. Isten országa számára nem adakozott, jótékonyágról hallani sem akart, mindig abból indult ki, hogy neki nem marad elég. Szemtanú voltam, amikor egy kibombázott családnak 28 márkáért adott el 50 kg hullott gyümölcsöt. Bőség mellett éhen halt! Tele szenespince mellett félig megfagyott! Vajon nem Isten ítélete ez már itt, a földön?

Milyen lesz a te életed mérlege?

A SZERETETHIMNUSZ

mai nyelven

Isten = Szeretet

Ha oly kiváló szónok vagyok is, mint Kossuth Lajos,
vagy Martin Luther Kinggel együtt hirdetem, hogy
„van egy álom”,
de szeretet nincs bennem,
olyanná lettem, mint egy leomlott templomtorony
megrepedt harangja.

Ha futurológusként vagy közvélemény-kutatóként
előre látom a jövőt,
szeretet pedig nincs bennem,
olyan vagyok, mint egy összelapított, üres kólás do-
boz, amelyet unottan rúgnak tovább a kamaszok.

Ha akkora hitem van is, mint Assisi Ferencnek, Lu-
ther Mártonnak és egy dunántúli parasztasszonynak
együttvéve,
de szeretet nincsen bennem,
olyanná lettem, mint a szél által cibált ördögszekér.

Ha önfeláldozóan támogatok is alapítványokat,
vagy tizedet adok minden jövedelmemből,
szeretet pedig nincs bennem,
olyanná lettem, mint aki követ ad kenyér helyett és
skorpiót hal helyett.

Ha két végén égetem is a gyertyát,
hajnaltól késő estig robotolok,
éveken át nem megyek szabadságra,
ám szeretet nincs bennem,
olyan leszek, mint egy üres belü hagyma.

Ha naponta végigjáróm a damaszkuszi utat,
rongyosra olvasom a Bibliámat,
ha halálomra bizakodó hittel tekintek,
de szeretet nincs bennem,
semmi hasznom abból.

A szeretet jelentéktelen, mint amikor valaki számár-
háton vonul be a városba.

A szeretet nevetség tárgya, mint amikor valakinek a
kezébe nádszálat, fejére töviskoszorút adnak.

A szeretet balek, mint amikor valaki kínzóíért imád-
kozik.

A szeretet esendő, mint amikor valaki azt mondja:
„Szomjúhozom.”

A szeretet meglepő, mint amikor valaki megszólít
egy gyászoló asszonyt a hajnali temető kertben.

A szeretet játékos, mint amikor valaki tanítványai
előtt megy Galileába.

A szeretet nem fúj egy követ a bennfentesekkel, nem
kacsint össze a hatalommal, nem bizonygatja ön maga
fontosságát, nem örül a pártok és politikusok acsarkodá-
sának, *DE* együtt örül az asszonnyal, aki megtalálja el-
gurult drachmáját.

Nem örül az ügyeskedéssel szerzett vagyonnak, de
együtt örül a mezők liliomaival és az ég madaraival.

Nem örül a doppinggal elért világcsúcshoz, de együtt
örül a fogyatékos kisfiúval, aki szája szélére csorgó
nyállal, nagy erőfeszítés árán oda tudja dobni társának a
labdát.

A szeretet soha el nem múlik.

Nem veszti el szavatosságát, nem évül el, nem kerül ad
acta, nem lesz unalmas, mint a tegnapi újság.

Legyenek bár istentiszteletek, véget fognak érni.
Legyenek bár egyházak, meg fognak szűnni.
Legyen bár ökumenikus mozgalom, el fog töröltetni.

Mert még nem találtuk meg a rák és az AIDS ellenszer-
ét,
nem értjük távoli földrészek lakóinak nyelvét.

Ám egykor majd egyetlen asztalt ülünk mindnyájan kö-
rül, és Ő lesz minden mindenekben.

Mert a szeretet nélküli kötelességtudat kedvetlen.
A szeretet nélküli felelősség figyelmetlen.
A szeretet nélküli igazság kemény.
A szeretet nélküli okosság gögös.
A szeretet nélküli barátságosság hűvös.
A szeretet nélküli rend kicsinyes.
A szeretet nélküli hatalom kíméletlen.
A szeretet nélküli birtoklás fősvény.
A szeretet nélküli adakozás képmutató.
A szeretet nélküli vallásosság bigott.
A szeretet nélküli hit vakbuzgó.
A szeretet nélküli remény fanatikus.
A szeretet nélküli élet értelmetlen.

Most azért megmarad a hit,
a remény,
a szeretet,
e három.

Ezek közül pedig a legnagyobb Jézus.

Fabiny Tamás

Az ő szegénységéből

Egy bázeli missziói ünnepélyen a szónok beszámolt egy
hercegről, aki évente 20 000 márkát adományozott, és
beszédét ezzel fejezte be: „Amíg ilyen hercegek vannak,
addig a misszió nem lát szükségét.” Erre felállt Ph.
Paulus, a ludwigsburgi nevelőintézet előljárója, és el-

mondta, hogy fivéréhez, aki valamelyik belmissziói létesítmény pénztárosa, ismeretlen férfi érkezett egy napon, és száz márkát tett az asztalra. Megkérdezte tőle, hogy melyik egylet adományáról van szó, de az illető kijelentette, hogy nem egylet nevében jött, ez a saját adománya. „Na és ki volt az illető?” – kérdezte valaki a hallgatóságból. „A waldheimi kecskepásztor – hangzott Paulus válasza -, és ennyi volt egész évi jövedelme. Ezért azt mondom, hogy amíg ilyen kecskepásztorok vannak, addig a misszió nem fog szükségét látni.

A vak szolgálata

Brazíliában sokat hallottam egy vak ember, Franz Heinrichs áldott szolgálatáról. Kíváncsi lettem rá. Meghívott, hogy látogassam meg otthonában, s ott elmesélte az élettörténetét.

Elődei – akik a mennoniták közösségéhez tartoztak - 1714-ben vándoroltak Kelet-Poroszországból Oroszországba. Ő maga Szibériában született. Néhány hónapos lehetett, amikor kanyaróban megbetegedett, és a magas láz szétroncsolta a szemidegeket. Franz megvakult. A család nemsokára Ukrajnába települt, majd amikor a bolsevisták nyomása egyre jobban ránehezedett az idegen származásúakra, a kínai határ mellé költöztek. Három évi ott tartózkodás után kalandos módon, szánkóval a befagyott Amur folyón Kínába menekültek.

Azonban a hatalmas, nyugtalan birodalomban nem tudtak maradandó otthont találni. Tekintetük Dél-Amerika felé irányult. Sok orosz mennonita vándorolt ki titokban Paraguayba vagy Brazíliába. Utóbbiak közé tartoztak Franz Heinrichs szülei is. Az ilyen utakat észak-amerikai és németországi mennoniták finanszírozták. A bevándorlók 1934-ben érkeztek Santa Catarina államba. Ott 1929 óta már sok orosz mennonita telepedett le. Néhány ezren a szovjet hatóság engedélyével legális módon mentek ki. Mások veszélyes utakon menekültek. A Wittmarsum kolónia és több más, az őserdő irtása helyén keletkezett terület nemsokára bizonyította az új polgárok szorgalmát és ügyességét.

De mi legyen Franz Heinrichsszel Brazíliában? Megtanulta a vakírást, és tizenkét éves korára már kétszer átolvasta az Újtestamentumot. Nagy zenei tehetség mutatkozott nála. A fiú hamarosan jól játszott harmóniumon és tangóharmonikán.

Korai elhatározására, hogy az Úr jézust fogja követni, lelki életében hanyatlás, ellanyhulás következett. Aztán tizenkilenc éves korában tudatosan Isten kezébe tette az életét. A vasárnapi-iskolában, énekarban, ifjúsági órákon örömmel kivette részét a szolgálatokból. Később privát házaknál és gyülekezetekben megtartotta első istentiszteleteit. Napközben gyakorlati munkát végzett, fát fűrészelt, gőzgépet kezelte. 1951-ben súlyosan megbetegedett. Az orvosok már lemondtak az életéről. Ő maga is belefáradt az életbe. De akkor lelkébe hasított a kérdés: „Ha most

meghalsz, életed milyen gyümölcsét viszed magaddal az örökkévalóságba?” Nem látott semmi gyümölcsöt. Bár munkálkodott a mennonita gyülekezetben, de vezetett valakit is Krisztushoz? A fiatalember könyörögni kezdett: „Uram, engedd, hogy még életben maradhassak és gyümölcsöt teremhessek a te dicsőségedre!”

Isten csodát tett. A beteg meggyógyult. A gőzgéphez nem tért vissza, Ajtók nyíltak evangélizációs szolgálatra. A vakok intézetében, egy árvaházban és másutt áldott összejöveleteket tartott.

Franz Heinrichset felszentelték a mennoniták prédikátorává. Éveken keresztül gondozott egy gyülekezetet. Azonban egyre több meghívást kapott szolgálatra a mennoniták körein túl is. Szabad evangélista lett. Elvégzett még egy bibliaiskolát, hogy növekedjen az egészséges igei ismeretben.

Csodálkozva hallgattam a beszámolót a szövevényes külső és belső utakról, melyeken az Úr ezt a hűséges szolgáját vezette. Testi szemmel nem láthatott, de lelki szemével éber tekintett Jézusra és az üdvösségre. Aki látja arcán az Úrban való öröm ragyogását, hallja erőteljes hangján a lelki énekeket, nem tudja kivonni magát a hatás alól. A vak ember szolgálatán keresztül sok lelki- leg vak lélek szeme nyílik meg az örökkévalóság számára. Vak segít a látóknak!

Saját családjában Franz Heinrichs sok örömet tapasztal. Látogatásom végén felesége és gyermekei körülállták a vak embert, és közösen elénekeltek egy éneket Jézus Krisztus szeretetéről és irgalmáról.

A. P

Imameghallgatások

Önkéntes munkás voltam az USA-beli Rochesterben egy külkereskedelmi cégnél, s egy délelőtt harminc leányt kellett felügyelnem, akik szárított gyümölcsöt csomagoltak. Hirtelen sürgető hangot hallottam bensőmben: „Imádkozz! Imádkozz! Imádkozz!”

Miközben töprengtem, hogy mit jelenthet ez a hang, másodszer is, még erősebben éreztem a sürgetést. „Miért imádkozzam?” – kérdeztem az Urat. A hang félreértethetetlenül válaszolt: „A hajó! A hajó! A hajó!”

Rögtön engedelmeskedtem, bementem egy kis helyiségbe, és letérdelve kértem az Urat, hogy vegye védelmébe a hajót, amire felhívta a figyelmemet. Utána megnyugodtam. De feszülten vártam a rejtély megoldását.

Végül három héttel az eset után a következő hírt olvastam a „New York Journal of Commerce” lapban: „A hamburgi 'Bulgária' gőzhajót tegnap nagy nehezen a Cap-Verdis szigetek egyik kikötőjébe vontatták, miután három hétig tehetetlenül hanyódott az óceánon. A szénkészlet kimerült, az élelem teljesen elfogyott, az utasok és a legénység élete végső veszélyben volt.”

Ez az 1899-es élmény – a gőzhajókon akkoriban még nem volt drótnélküli távíró – egy életen át az emlékezetemben maradt. Vajon nem a Zsidókhöz írt levél 1,14-ben említett szolgáló lelkek közreműködése folytán jött a megoldás?

Az első világháború után kereskedői tevékenységemen keresztül személyes kapcsolatom lett egy üzleti barátommal. Náluk tett látogatásom alkalmával felesége elpanaszolta, hogy nem tud friss zöldséget beszerezni. Olyan helyzetben voltam, hogy ebben segíteni tudtam, s mivel a kifizetést visszautasítottam, barátom – aki festéssel is foglalkozott – felkínálta, hogy ellenszolgáltatásként készít egy festményt. Elfogadtam az ajánlatot, és átadtam neki másolásra egy kis akvarellt, ami az itteni vidékről készült. A képet, ami egy ismerős család tulajdona és kedves emléke volt, csak sok kérésre kaptam kölcsön.

A festmény készítése sokáig húzódott, a tulajdonosok egyre sürgették a visszaadást, és hónapok múlva végül meg is kaptam a barátomtól. Jól becsomagolva elhelyeztem Essenben a gyorsvonat ülése feletti hálóban. Kis ideig egyedül voltam a fülkében, majd beszállt egy másik utas, akivel élénk beszélgetésbe merültünk. Közben átadtam neki az ablak melletti helyemet, és így kiszálláskor szem elől vesztettem a csomagomat. Csak kiszállásom után, amikor a vonat már elment, kaptam észbe. Természetesen azonnal táviratoztam a vonat összes állomására, és bejelentettem a veszteséget.

Hetekig hiába érdeklődtem. Azonban nem hagytam abba, hogy az ügyet állandóan Isten elé vigyem. Tudtam, hogy Ő a lehetetlent is lehetővé tudja tenni. Közben emésztett a gondolat: hogy fogok a képet kölcsönadó család elé állni?

Valami nagyobb üzlet lezárása miatt két hét múlva tárgyalásra hívtak egy szerdai napra, azonban az időpontot még aznap táviratilag csütörtökre tették.

Amikor vonatom azon a reggelen befutott Siegenbe, belső késztetést éreztem, hogy az éppen előttem elhaladó kocsiba szálljak. Az első fülke tele volt, a második, a harmadik is, a negyedikben viszont még akadt egy üres ülőhely. Legnagyobb ámulatomra ott találtam egykori útitársamat, aki nagy meglepetésemre átnyújtotta elveszett csomagomat azzal a megjegyzéssel, hogy akarata ellenére már két hete cipeli magával. Azóta több helyen letette volna, de valami mindig kényszerítette, hogy vigye tovább. Szívemet mélységes hála töltötte meg Uram nagy hűségéért.

*

Wuppertalban hetes evangélizációt tartottak. Az ige hirdető egy délutáni bibliaórával fejezte be a sorozatot. Utána azonnal az állomásra indult, mert még aznap este Remscheideben kezdődött a következő szolgálata. Útközben utolérte egy asszony, aki még rövid beszélgetést kért tőle. „Csak egy módon lehetséges – mondta az evangélista -, ha elkísér az állomásra. Vonatom 18,05-kor indul, 19.30-kor Remscheideben kell lennem.” Az asszony beleegyezett. Útközben előadta problémáját. A pályaudvartól nem messze a prédikátor odafordult hozzá: „Szabad lenne most elbúcsúznom? Még öt percem van az indulásig.” Az asszony

azonban még nem ért végére a mondanivalójának. Belekapaszkodik a prédikátor kabátjába, mert szorongatott helyzetéből nem lát kiutat, és a lelkész tanácsát akarja hallani. Az Úr szolgálja sóhajt és magában könyörög: „Uram, add, hogy ne késsem le a vonatot!”

Végre sikerül neki elszabadulni. Rohan a kijáratához, a vonat éppen akkor húz ki az állomásról. Bánatosan néz utána. Bosszús kétség támad benne: „Miért nem hallgatta meg az Úr az imámat? Ma este nekem kell kezdenem Remscheideben a missziói összejevetelt. Ez volt az egyetlen vonat, amivel odaérhettem volna.”

Negyed órát ácsorog a peronon, és töpreng, hogy mit tegyen. Hirtelen végigfut az egyéb vonatra várók közt a hír, hogy a Remscheidebe tartó vonat összeütközött egy másikkal, rettenetes tragédia történt, szinte az összes utas meghalt, négyen súlyos sebesülést szenvedtek. Az evangélista mélyen megrendül. Most már tudja, miért kellett az asszonynak visszatartania őt. Imáját Isten nem szó, hanem értelem szerint hallgatta meg. Kimegy a csarnokból, és éppen megáll előtte egy taxi. „Hova megy?” – kérdi a sofört. „Remscheidebe fordulok vissza” – válaszol a taxis. „Elvisz?” „Természetesen.”

Az evangélista a tervezettnél korábban ér céljához, és megkezdheti a szolgálatát.

Mi lenne, ha a Biblia volna a mobilom?

Mi lenne, ha a Bibliánkat úgy kezelnénk, mint a mobiltelefonunkat?

* Mi lenne, ha mindig magunkkal hordanánk?

* Mi lenne, ha mindig visszafordulnánk érte, ha otthon felejtettük?

* Mi lenne, ha az Igékre úgy néznénk, mint az sms-ekre?

* Mi lenne, ha ajándékként adnánk?

* Mi lenne, ha vészhelyzetben elsőként ezt vennénk elő?

* Mi lenne, ha úgy tekintenénk rá, hogy nem tudunk nélküle élni a mai modern világban?

Mert a Biblia olyan, mint a mobilunk.

Összeköt Istennel. Ezáltal tudunk kommunikálni vele, aki ezen keresztül is válaszol.

És miért jobb a Biblia, mint a mobil? Mert soha nem kell a térerő miatt aggódnunk, ugyanis Jézus Krisztus megteremtette kereszthalálával a százszázalékos lefedettséget az egész földön, kiontott vérével aláírta azt a szerződést, mely örökre szól, és állja minden számlánkat; ezért ingyen hívható.

Egyforma minden ember?

Későre járt. Tulajdonképpen befejeztem mára a munkát. Lezajlott a nagy összejevetel. Minden rendben folyt. Utána még beszélgettem a barátommal erről-arról. Hazafelé tartva borzasztóan szomjas lettem. Megfordultam, és visszamentem a városközpontba. A vásártér közelében fényreklámot láttam: TEJBÁR. Gondoltam, oda bemegyek és iszom valamit.

A helyiségbe lépve észrevettem, hogy a tulajdonos nyilván cserélődött. Amikor egy Coca-Colát rendeltem, kiderült, hogy jól sejtettem. A pincérnő gint akart adni. A hely csak gyéren volt megvilágítva vörös lámpákkal. A színpadon a beat-zenekar az arany-színű zsakettet viselő menedzserrel tárgyalt. Nem volt nagy forgalom, pedig lehetett már tizenegy óra.

A rejtély megoldását egy nagy plakáton olvashattam: „Mr. X minden hétfőn fiatal tehetségeket keres.” Hamarosan próbálkozott is egy ilyen „tehetség”. A többi vendég tovább folytatta a beszélgetést. Egyesek odakiabáltak: „Búúú!” Csak néhány fiatal lány figyelte érdeklődve az ifjú „művész” tekerődését. A hangja nem volt különös, a mozdulatai sem újak.

Miután a második is befejezte esetlenkedését, az a gondolatom támadt, hogy éneklek egyet. Istentől hangot kaptam – miért ne használnám egyszer itt az Ő dicsőségére. Mr. X beleegyezett, a „band” ráhangolódott ritmusomra és hangfekvésemre, az egyik gombafejű átadta a gitárját – kezdhettem. Előtte néhány szóval kértem a publikumot, hogy ne tekintsenek a verseny résztvevőjének, és ne táncoljanak, mivel nem tánczenét adok elő.

Az ének, amit énekeltem, Amerikából származik. Elmondja egy fiú történetét, aki hall a faji összecsapásokról, és most azt kérdi, hogy Isten fekete vagy fehér. A bár előtt álló urak közül néhányan megfordultak. Igen, jól hallották, a refrén így hangzott: „Vajon Isten fehér, vajon Isten fekete, néger ő vagy barna, fehér vagy vörös? – Nem egyforma minden ember Isten előtt?”

Az utolsó vers bibliai történetről szól: Jézus egy asszonnal beszél Jákob kútjánál, aki olyan néphez tartozik, melyet a zsidók megvetnek. Jézus azonban nem ismert faji különbséget. Az asszony alig tudta felfogni, hogy egy zsidó szóba áll vele. Még jobban elámult, amikor Jézus közölte, hogy élő vizet adhat neki, s ha abból iszik, többé nem szomjazik meg. Soha többé! Aztán Jézus le is leplezte őt. Érdeklődött a férje iránt. Az asszony azt felelte, hogy nincs férje, és Jézus igazat adott neki. „Öt férjed volt már, és akivel most élsz, az nem a férjed.” A samáriai nő felismerte, hogy nem közönséges emberrel van dolga, hanem a Messiással. Lelkiismeretében találva érezte magát. Nem volt többé maradása, berohant a városba, és mindenütt elmondta: „Jöjjetek, nézzétek meg! Találkoztam egy emberrel, aki mindent megmondott nekem, amit cselekedtem. Vizsgáljátok meg, nem ez a Krisztus?”

Senki nem fütyült, amikor befejeztem, nem is kiáltották, hogy „búúú”, ellenkezőleg, különös figyelmet tapasztaltam. A jelenlevők abba hagyták a beszélgetést. A végén megtapsoltak, és kértek még egy éneket, úgyhogy elénekeltem egy néger spirituálét: „Te Uram, Te Uram gondolsz rám, messze a kék ég felett.”

Amikor visszamentem az asztalomhoz, és megittam a maradék Coca-Colámat, odajött hozzám egy fiatal ember. „Ismerem önt – mondta -, ma este ott voltam a rendezvényükön, és lenne néhány kérdésem.” Hosszan beszélgettem vele. Úgy volt ő is, mint a samáriai asszony. Nem tudott megbirkózni a problémáival, megoldást keresett, kiutat az elrontott élethelyzetből, és – nyugalmat talált gyötrődő szívének. Következő naptól kezdve ott volt az evangélizációs összejöveteleken. Részt vett a hétvégi csendesnapon. Amikor hónapokkal később ismét ebben a városban jártam, úgy találtam őt, mint egy ifjúsági csoport munkatársát. Megtapasztalta Isten szeretetét, és Jézus Krisztust most mindennél jobban szerette.

Egyébként: Isten szeretete nemcsak neki szól és a samáriai asszonynak, hanem neked is. Ők örültek ennek az isteni szeretetnek, és viszonzszeretettel válaszoltak rá.

W. H.

Örködik felettem

Mivel nagyvárosban nőttem fel, kissé veszélyes volt egyedül iskolába járnom. Édesanyám ezért fizetett egy nálam néhány évvel idősebb szomszéd lánynak, Harrietnek, hogy naponta oda és vissza elkísérjen. Minden szolgálatáért öt centet kapott.

Amikor nagyobb lettem, egyszerre tudatos lett számomra, hogy kalkulációm szerint milyen óriási összegek folynak Harriet zsebébe. Odamentem anyámhoz, és megmagyaráztam, hogy tulajdonképpen felesleges továbbra is ennyi pénzt fizetnie Harrietnek. Elég nagy vagyok, hogy épségben eljussak az iskolába, s így az öt centet inkább nekem adhatná. Biztosítottam, hogy nem lesz semmi probléma. Addig kunyeráltam, míg anyám végül beleegyezett. „Okay – mondta -, ha valóban óvatos vagy, akkor megkapod az öt centet. Beleteheted a pénzt a perselyedbe, és karácsonykor vehetsz ajándékot a testvéreidnek.”

Mesés ötletnek találtam. Attól kezdve kíséret nélkül mentem az iskolába, átvettem a jutalmat, és ilyen módon gondoskodtam róla, hogy a pénz a családban maradjon.

Évekkel később, amikor édesanyám már nem volt közöttünk, a nővéreimmel rendezett egyik családi találkozón előhoztam beszélgetés közben, milyen önálló voltam már fiatal koromban. Emlékeztettem őket, hogy teljesen egyedül, kíséret nélkül jártam iskolába, és ilyen módon tudtam nekik karácsonyi ajándékot venni.

Nővéreim nagyot nevettek.

„Te tényleg azt hitted – kérdezte az egyik -, hogy egyedül jársz? Mama észrevétlenül mindig követett. Tanítás után az iskola kijáratánál várt, és ügyelt rá, hogy észre ne vedd. De állandóan szemmel tartott, és vigyázott, hogy senki ne bántson. Soha nem találtad furcsának, hogy itthon kicsit mindig várnod kellett, amikor becsengettél? Anyának időre volt szüksége, hogy a hátsó ajtón belopózzon, aztán előrejőjön neked ajtót nyitni. Te mindig azt hitted, hogy teljesen egyedül mész az úton az iskolába, pedig a valóságban mama egy pillanatra sem vette le rólad a szemét.”

Nem ugyanígy tesz Isten is?

T. C.

Jézus, te más vagy

Te pártját fogtad a házasságtörő asszonynak,
mikor mindenki elhatárolódott tőle.
Te betértél a vámszedőhöz,
mikor mindenki felháborodott miatta.
Te magadhoz hívtad a gyermekeket,
mikor mindenki el akarta küldeni őket.
Te megbocsátottál Péternek,
mikor ő saját magát kárhoztatta.
Te megdicsérted az áldozatot hozó özvegyet,
mikor mindenki elnézett felette.
Te elűzted az ördögöt,
mikor mindenki rajongott volna érte.
Te a latornak mennyországot ígértél,
mikor mindenki a poklot kívánta neki.
Te Pált elhívtad követésedre,
mikor mindenki félt tőle mint üldözöttől.
Te menekültél a dicsőségtől,
mikor mindenki királlyá akart tenni.
Te szeretted a szegényeket,
mikor mindenki gazdagságra törekedett.
Te beteget gyógyítottál,
mikor mások lemondtak róluk.
Te hallgattál,
mikor mindenki vádolt,
Gúnyolt és ostorozott téged.
Te meghaltál a kereszten,
mikor mindenki a páskát ünnepelte.
Te magadra vetted a vétket,
mikor mindenki kezét mosta ártatlanságban.
Te feltámadtál a halálból,
mikor mindenki azt hitte, hogy mindennek
vége.
Jézus, köszönöm, hogy VAGY. N. N.

EZER ÓRA TÜRELEM

Bunger tolószékében ült a kapu előtt. Mint munkaképtelen tért vissza a háborúból, és élete hátralevő éveit már így kell eltöltenie.

Ezen az estén a szemközti emeletes ház gondnokát figyelte. A sokkal fiatalabb Vilmos a kapuzárral bíbelődött, kulcsot akart beleigazítani, azaz megreszelni. Újra meg újra kezébe vette, reszelte, de a dolog sehogyan nem akart sikerülni. Végül odavágta a kulcsot. „Tiszta örület a helyzet ezekkel az ócska bérkaszárnnyakkal – dühöngött. – Csinálhatsz velük, amit akarsz, örökké csak bosszúság van.”

Bunger felé hajigálta a szavakat az utca másik oldalára. Ő csendesen mosolygott. „Ne hirtelenkedj, Vilmos - felelte -, egy órai munkához ezer óra türelem kell.”

„Esetleg nálad – morogta kelleetlenül a fiatalember. – Ha velem az történik a háborúban, ami veled, már rég golyót repítettem volna a fejembe.”

Ez valóban nem valami tapintatos megjegyzés volt az ingerült ember részéről, akinek soha semmi nem

ment elég gyorsan. Bunger azonban ismerte a természetét, és hagyta, hogy kifújja magát.

Következő este Vilmos folytatta a bütykölést a kapuzár körül. Bunger melegen betakargatva a megszokott helyen ült tolókosijában. Az első viharos őszi szél sebesen száguldott a háztetők felett.

Bunger hirtelen felkiáltott: „Vilmos, ugorj félre!”

A gondnok egy szökkenéssel benn termett a házban. A következő pillanatban hatalmas kődarab zuhant a bejárat elé. A háború alatt egyébként megrepesztett tömböt a szellőkés kilazította és lesodorta.

Kis idő múlva Vilmos előbukkant, és zavartan mormolta: „Hát hallod, ha nem üvöltöttél volna, most lapos lennék, mint egy garas.”

A beteg felnézett a szürke őszi égboltra. „Akkor mégis jó – mondta csendesen -, hogy annak idején nem röpítettem golyót a fejembe.”

„Odalett”

Hatéves kisfiam nem tudott betelni a (hajdanában még forgalomban levő) fényes, ötmárkás pénzdarabbal. Valami vásárlásnál mint visszajáró pénz került a pénztárcámba, és a kicsit most nem hagyta nyugton: azt neki mindenáron meg kell szereznie.

Átkutatta az összes zsebét, kiborította a perselyét, szétválogatta, egymásra rakosgatta az aprópénzt, aztán újra meg újra átszámolta. Még mindig nem volt elég.

„Sajnos” – suttozta maga elé.

„Mi baj?” – kérdeztem.

„Ó, hát annyira szeretném azt a szép fényes pénzt a tárcából, de nekem még nincs egészen annyi.”

A szemében kis reménysugár csillant meg.

Ó, nagyon jól ismerte az anyja természetét!

„Rendben van – mondtam -, megkaphatod.” Odatarítottam üres tenyerem az aprópénz számára, és kivettem a fényes darabot a pénztárcámból.

A fiú ragyogott. „Csuda klassz, teljesen új!”

Attól kezdve meg nem vált volna tőle. Belerejtette a nadrágzsebébe. Időről időre elővette, és boldogan mutogatta a testvéreinek, barátainak. Látva az ámulatukat, szinte elolvadt a gyönyörűségtől. Minden nap fényesre dörzsölte a zsebkendőjével (ha éppen volt nála). „Légy óvatos – figyelmeztettem -, egyszer még el fogod veszíteni!”

Missziói összejövetel volt egy vasárnapon. Fiacskám a testvéreivel gyermek-istentiszteletre ment. Amikor hazáért, megkeresett engem a konyhában. Éppen az ebédet készítettem.

„Hát most odalett.”

„Mi lett oda?”

„Az ötmárkás.”

Megrémülve néztem a gyerekekre. „Látod, mégis elvesztetted.”

„Á, nem – mondta -, nem az lett vele. Csak ma beszéltek nekünk a szegény afrikai gyerekekről, és hogy nincs mit egyenek, és akkor gyűjtöttünk, és én azt gondoltam:

nekünk olyan jó, és most nemsokára kapunk egy finom ebédet és szóval ... beledobtam a kollektába.”

Kövér könnycseppek jelentek meg a szemében. Gyorsan kifutott, hogy ne lássam.

Eszembe jutott egy kis jelenet tanítóskodásom idejéből. Az iskolaudvaron álltam, felügyelő voltam a szünetben. Hozzám lépett egy anyuka, pénzt nyomott a kezembe, és így szólt: „Ez a kislányom, Ingrid számára. Egy márka az iskolatejért, ötven pfennig mozira, és tíz pfennig a kollektába az iskolai istentiszteleten.”

„Így bánunk a pénzünkkel – gondoltam. – A java az élet számára, fele szórakozásra, és a maradék Istennek.

Kicsi fiam megszegyenített. Mint az özvegy az evangéliumban, mindenét odaadta. E. W.

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Január 1. csütörtök Újév **2 Péter 1,1-11**

„...*isteni természet részeseivé legyetek...*” (4)

Minden Isten ajándéka: fizikai létünk, emberi lehetőségeink, a teremtett világ, amelybe behelyezett minket, és az is, amit erejéből a győzelmes élethez számunkra biztosít. Nélkülözhetetlen segítség számunkra az, Akiben minden szeretete összpontosul, Akinek a megismerése és követése üdvösségünk szempontjából meghatározó. A cél tehát, hogy Jézus Krisztus mintája szerint és a Szentlélek segítségével által az isteni természetnek valóban részeseivé legyünk. Ez azonban nemcsak lehetőség, hanem jogos elvárás is!

Január 2. péntek **2 Péter 1,12-21**

„*igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek...*” (19)

Az apostol üzenete „a mi Urunk, Jézus Krisztus” megtapasztalható hatalmáról, szabadító kegyelméről és eljövételéről szól. Ez a prófétai beszéd. A bizonyágtétel valamint az igehirdetés mai nagy kérdése is az: vajon a megszólított eljut-e személyes megtapasztalásra és bizonyosságra afelől, hogy bűnbocsánatot nyert és örök élete van. Figyelmezz a prófétai beszédre és magad is szöld az „igen biztos” üzenetet.

Január 3. szombat **2 Péter 2,1-9a**

„*Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből...*” (9a)

Isten országa fejlődésének elháríthatatlan kísérő jelensége a hamis tanítók, a kísértő szellemek felbukkanása és munkálkodása. Vannak időszakok (ilyen volt Noé ideje vagy Lót kora is), amikor fokozottan tapasztalható a rontás. A bukás azonban nem szükségszerű, sőt Isten kész támogatni azokat, akik ellenállnak a gonosznak. Noét egy világméretű katasztrófa közepette őrizte meg az ítélet Istene, Lót pedig, bár hamis talajra tévedt, amikor Ábrahámától elszakadva Sodomát és Gomorát választotta, mégis számíthatott

a hűséges Isten megmentő kegyelmére. Nem szükségszerű tehát, hogy elveszünk, Isten hatalma meg tud tartani a próbák között is.

Január 4. vasárnap **2 Péter 2,9b-22**

„...*a gonoszság díját kedvelte.*” (15)

Most azokról van szó, akik valahol utat tévesztettek, és áldozatul estek a kísértőnek. Nem azért, mert a próbatételük nagyobb volt másokénál, nem azért, mert kevesebb támogatást kaptak az Úrtól. Volt valami (anyagi, érzelmi, emberi) érdekük, ami megakadályozta őket a tisztánlátásban és egyértelmű, radikális döntések meghozatalában. Így lettek közeliemből ellenséggé, példaképekből átokká. Az effajta bukás olyanok tragédiája, akik egykor jól indultak...

Január 5. hétfő **2 Péter 3,1-10**

„*hosszan tűr értünk...hogymindenki megtérésre jusszon...*” (9)

Természetes, hogy ugyanazt a jelenséget különbözőképpen értelmezhetjük. Van, aki csak önmagára gondol, és türelmetlenné teszi a várakozás, ami a másokkal való törődés miatt őt hátráltatja. Amikor sóhajtozunk az Úr eljövetele után, belefáradva a világ gonoszságába, valójában Istent zaklatjuk, hogy ne legyen tekintettel másra, csak a mi üdvösségünkre. Péter szédítő dologról beszél: Isten minden egyes ember üdvösségén munkálkodik, azt akarja, hogy lehetőleg mindenki megtérjen. Rajtunk is múlik tehát, hogy Isten szándéka megvalósul-e.

Január 6. kedd Vízkereszt ünnepe

2 Péter 3,11-18

„*De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.*” (13)

Vízkereszt ünnepe az újjászületés fürdőjére, az új kezdetre és a megújult világra fordítja a figyelmünket. Nem tétlenül várakozunk arra az időre, amikor az igazság diadalra jut, hanem megértjük és elfogadjuk, hogy ennek a mi történetünkben is, már most el kell kezdődnie. Rajtunk ne múljék.

Január 7. szerda

1János 1,1-10

„...*az élet megjelent...és hirdetjük nektek az örök életet, mely az Atyánál volt, és megjelent nekünk.*” (2)

Aki eljut a János által körülrít világosságra, az nyitottá válik a Jézus Krisztusban adott üzenetre: Isten nagyon egyszerűen lefordította a halandó nyelvére azt a szertetteljes üzenetét, hogy földi életünk nem az ÉLET, hanem annak csupán kivételes és meghatározó része, ami áldássá lehet minden küzdelmével együtt is, de Ő ezen felül valami teljesebből, örökkévalóról gondoskodott a számunkra.

Január 8. csütörtök

1János 2,1-6

„...*úgy kell járnia, amint ő járt.*” (6)

János a hívó élet örök, nagy kérdését feszegeti: lehet-e élő tagja valaki a Krisztus testének úgy, hogy kettős életet él? Vagy enyhébben: végzetes dolog-e, ha nem ra-

gaszkodunk szorosan az isteni mintához (hiszen porból valók, földiek is vagyunk, vagy nem)? A levélíró a „világosságban járás” elkerülhetetlen döntését hangsúlyozza. Nincs közösségünk az igazsággal, ha nem járunk annak törvényei szerint. Nem szeretjük Istent, ha semmibe vesszük parancsolatait. Nem vagyunk belül, ha a saját törvényeinkhez akarunk igazodni.

Január 9. péntek

1János 2,7-11

„Aki...gyűlöli az ő atyjafiát, az még mindig a sötétségben van.” (9)

Ne feledjük, János nem a világ szerint élőknek, hanem az atyafiaknak írt. Nem a gonoszságban veszteglőket szólítja meg, hanem azokat, akik az egyház körül élnek egész életüket. Lehet, hogy nem ismerik el nyilvánvaló (és gyakran teljesen ok nélküli) gyűlöletüket. Csupán kerülnek azokat, akik keresik a kapcsolatot velük. Néha talán még visszaköszönni is nehezükre esik. Nem tudnak jól mondani a másokra, hibájáról hallgatni pedig képtelenek. És állítják, hogy nem gyűlölik atyjukfiát. Ki gyűjthet világosságot elménkben, szívünkben, életünkben?

Január 10. szombat

1János 2,12-17

„...aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örök-ké.” (17)

Az ember bizalmatlan természetű. Előleget, megelőző garanciákat akar. Mi a biztosíték arra, hogy valóban van örök élet? Isten pedig nem ad más bizonyosságot, mint igaz szavait az Igében. Most már csupán rajtam áll, hogy megerősítem-e az ingyen kegyelméből adott örök életet. S mi mással tehetném ezt, mint akarata következetes és becsületes megvalósításával?

Január 11. vasárnap

1János 2,18-29

„...aki az igazságot cselekszi, az mind tőle született.” (29)

Az újonnan születés kérdése sokakat nyugtalanít. Van, aki ellenőrizhető emberi produkcióhoz köti az új élet megszületését. Ilyeneket mondanak: az újszülött is felsír, tehát, aki könnyekkel zárja le múltját, az valóban vigasztalást nyer. Mások új, az anyanyelvi közösség számára érthetetlen, elváltozott nyelvjárás (nyelveken szólás) jelenségéhez kötik a valóságot, pedig nagyon egyszerűen mérhető, hogy csakugyan „tőle született” vagyok-e. Magam is tudom, mások is felismerik, hogy az igazságot cselekszem-e. Ez az egyértelmű bizonyíték az új élet mellett.

Január 12. hétfő

1János 3,1-12

„...senki el ne hitessen benneteket: aki az igazságot cselekszi, igaz az...” (7)

Talán nem véletlen, hogy János újra és újra hangsúlyozza és megerősíti, hogy elégséges bizonyíték az igazság cselekedete. Hiszen sokan követelnek valamilyen vallási irányzathoz való kötődést, kritikát

mellőző és feltétel nélküli, engedelmes igazodást a közösséghez illetve a lelki vezetőkhöz. Az ilyesmit ismeretjellel előléptetni - tévitanítás. Csak tedd meg azt, amit Isten vár tőled, és bíz abban, hogy ez neki és a te üdvösséged szempontjából elegendő.

Január 13. kedd

1János 3,13-24

„...ne szóval szeressünk, ...hanem cselekedettel...” (18)

Még mindig a bizonyítékoknál tartunk, s most talán arra a kérdésre kapunk választ, hogy mik is az igazság cselekedetei. Kiürült, tartalom nélküli fogalommal lett a szeretet, mert sokat beszélünk róla, sértetten kérjük számon, ritkán vagyunk hajlandók áldozatot hozni az érdekében, pedig a szeretet nem helyettesíthető ömlengő szavakkal, vallomásokkal!

Január 14. szerda

1János 4,1-6

„...a világ szerint beszélnek, és a világ hallgat rájuk.” (5)

Politikusok észrevétlenül alkalmazott rutinnal könnyedén tudják azt mondani, amit közönségük, választóik hallani szeretnének. Az igazság beszéde olykor fájdalmas, és az első reakció vele szemben az elutasítás. Ne félj tehát, ha Isten akaratát közvetíted, és mégsem hallgatnak rád, mert nem téged (a szót) érint a mellőzés, hanem azt, aki mögötted áll. Megeshet az is, hogy most ugyan nem hallgatnák rád, de emlékezni fognak következetes bizonyágtételeddre.

Január 15. csütörtök

1János 4,7-21

„Az Istent soha senki nem látta: Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad...” (12)

Mindenkinek van valamilyen viszonya az Istenkérdéshez. A mellette szóló lázas agitáció esetleg éppoly erőtlenné, mint a vele szembeni öntudatos tagadás. Különös, de önző, álságos, képmutató világunkban mindenél meggyőzőbb bizonyíték az ő valóságáról a feltételek nélküli elfogadás és rendíthetetlen szeretet. Ez persze nem működik gyakorlat és áldozatvállalás nélkül. Gyakorold, gyakorold, gyakorold. Bizony megéri. Isten látható lesz.

Január 16. péntek

1 Jn 5,1-5

„...aki szereti a szülőt, azt is szereti, aki attól született.” (1)

A levélíró itt elsősorban az egyszülött Fiúra gondol, ő az, Aki az Atyától született, és Aki által mi is újonnan szülehetünk. Isten gyermekei között elképzelhetetlen, hogy az Isten iránti szeretet kizárja Krisztus követését, mivel Isten akaratát, az isteni mintát ember számára megvalósíthatóan Jézus mutatta be számunkra. De mint ahogy Isten iránti szeretetünket parancsolatainak megtartása hitelesíti, úgy a Fiút is akkor szeretjük igazán, ha az ő nyomdokain járunk.

Január 17. szombat

1János 5,6-13

„...tudjátok meg, hogy örök életetek van...” (13)

Annyit bizonytalankodunk, annyiszor nyomaszt a gondolat, hogy nem érvényesülünk ebben az életben, hogy nincs életterünk, nem vagyunk fontosak halandó emberek számára sem. Mennyivel inkább gyötörnek kétségek (ha önmagunkra nézünk, és emberi tapasztalatainkra támaszkodunk) üdvösségünket illetően. De ki hazudtolhatja meg a szerető és igaz Isten világos üzenetét, hozzánk való ragaszkodásának evangéliumát!?

Január 18. vasárnap

1János 5,14-21

„...tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk...” (15)

A kijelentés legérzékenyebb szava az „akármi”. Vajon az, aki bekerült Isten szeretetének büvökörébe, kér-e tőle akármit kedvtelésből, játékból, próbaképpen, önző szándékkal? Nem úgy van-e, hogy tudjuk, mi Isten akarata (mert szüntelenül keressük), és az ő akarata szerint, az ő országa érdekében, valamennyiünk üdvösségéért kérünk hűségesen áldást, segítséget, támogatást.

Január 19. hétfő

2János 1-13

„Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsük, amit munkáltunk...” (8)

Ki tudja, miért képzelik sokan, hogy értékeikre kizárólag szakembereknek (rendőröknek, biztonsági embereknek) kell vigyázniuk? Pedig ki-ki maga az öre saját értékeinek. Az is bizonyos, hogy amire keserves küszködéssel eljutottunk, azt meg is kell tartanunk, mert csak az az érték marad meg, amit őriznek és művelnek. A teremtés pillanatától kezdve ez az ember egyik kötelessége a rábizott világgal kapcsolatban. De mintha ez az intelleum arról is szólna, hogy az értékek nem maguktól mennek veszendőbe, mi okozuk vesztüket, ha nem vigyázunk rájuk.

Január 20. kedd

3János 1-8

„Nincs annál nagyobb örömem, mintha hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak.” (4)

Az apostolnak a gyülekezet a családja, ők a gyermekei. De boldog az az apa, aki vér szerinti családjára is így tekinthet, és bizony igaz: nincs szebb örökség, nincs maradandóbb öröm, mint ha fiaink és leányaink velünk jönnek az úton, ha átadhattuk nekik azokat az örök értékeket, amelyeket Isten kegyelméből megismerhettünk és megnyerhettünk.

Január 21. szerda

3János 9-15

„...az atyafiakat... az egyházból kiveti.” (10)

Az egyház is földi és emberi szervezet. Itt is meghatározó lehet a kérdés, hogy „ki a nagyobb”, és vannak olyan, vezetésre amúgy alkalmas emberek, akik nem a nyáj elömenetelére és a jó Pásztorhoz való kötődésre segítik, hanem személyük iránti feltétlen elkötelezettségre kényszerítik a vezetetteket. A másik kirekesztése, kiszorítása (vagy ha ez nem sikerül, a cser-

benhagyása) bizony Isten népének is örök nyomorúsága. Soha ne tarts a kirekesztőkkel még attól való félelemből sem, hogy akkor te is kapun kívül találod magad.

Január 22. csütörtök

Júdás 1-19

„...tusakodjatok a hitért, amely egyszer a szenteknek adatott.” (3)

Nem jó, ha csak az éppen elégséges szint elérésére törekszünk. Ne mondjuk, hogy ez nem a hithősök kora, vagy hogy a fontos döntések már megszülettek, mi csupán a megtalált értékek védelmezésére vállalkozhatunk. A szentek hite hegyeket mozgatott, halál köteleit oldotta meg, vizet fakasztott a kősziklából, utat nyitott a tengeren, hadakat némitott el. Te se mondd le arról, hogy Isten nagy dolgokat bízhat rád.

Január 23. péntek

Júdás 20-25

„Tartsátok meg magatokat Istennek szeretetében...” (21)

Nem Isten tartja meg bennünk az ő szeretetét, és nem azt kell kérnünk, hogy tartson meg minket a szeretetében, hanem nekünk kell magunkat „megtartanunk Istennek szeretetében”. Ahogy természetesen tartjuk magunkat viharban, lendületben, suhanásban, a másik ölelésében, úgy rajtunk múlik az is, hogy tartós közösség lesz-e az Úrral való kapcsolatunk.

Január 24. szombat

Jelenések 1,1-8

„...tett minket királyokká és papokká...” (6)

Nekünk már az is elegendő üzenet lenne, hogy megkegyelmezett száműzöttek lehetünk, vagy egy a béresek közül. Nem cselédeinek, nem arctalan tömegnek, hanem fejedelmei és papjai közé hívott el minket az Úr. A világ gúnyolódása és megvetése nem Isten véleményét tükrözi. A királyok Királya ruházott fel méltósággal és szentelt fel.

Január 25. vasárnap

Jelenések 1,9-16

„Amit látsz...küldd el...a...gyülekezetnek...” (11)

A gyülekezet angyala, de minden közösségét szerető ember is úgy jár-kezel a világban, és úgy merít a Mindenható forrásaiból, hogy közben az egész testre, Jézus családjára is gondol. Oszd meg lelki ajándékaidat és megtapasztalásaidat azokkal, akik örülnek örömdnek, s akiket szomorít a bánatod. Látásaidat és lelki kincseidet ne tartsd meg magadnak, hanem add és küldd tovább.

Január 26. hétfő

Jelenések 1,17-20

„...halott voltam és ímé élek örökkön örökké.” (18)

Jézus esetében különösen is igaz, de mindez rólunk és nekünk szóló üzenet is, hogy a halál Isten egész tervének csupán egyik, de nem befejező állomása. Nem a halál Isten örökkévaló gondolata. Akire „legyen” szavával rámutatott, az a halált sem végső sorsként, csupán megtisztító tapasztalatként éli át. S ha meghaltunk vele, akkor vele együtt fel is támadtunk. Ugye...?

Január 27. kedd

Jelenések 2,1-7

„De... az első szeretetedet elhagytad...” (4)

Hogy mi elégséges a Krisztus követéséhez és mivel nyerhetjük el a gyülekezet Urának tetszését, azt önerőből nem ítélni meg. Nem hivatkozhatunk fáradozásainkra és buzgalmunkra, mint amelyek helyettesítik bizalmunkat és szeretetünket. Az Úr többre becsüli az engedelmisséget a véres áldozatnál és a szeretetet és irgalmasságot az áldozatkésztségnél. Járd végig újra hajdani megtapasztalásaid állomásait, hadd teljen meg szíved ismét a valamikor volt első találkozás felejthetetlen, gazdag érzéseivel.

Január 28. szerda

Jelenések 2,8-11

„Aki győz, annak nem árt a második halál.” (11)

Ahogy születünk testileg és lelkileg is, ahogy kétszer született emberek vagyunk, úgy a testi halál is csupán sorsunk egyik ilyenfajta pillanata, hiszen a feltámadás jók és rosszak általános, kikerülhetetlen élménye lesz. De boldogok, akik nem térnek vissza testük feltámadása után az elmúlásba, hanem részük lehet az örök életben. Mintha nem mindenki győzne, aki belekezdett a harcba. Viszont aki alulmarad, az nem az ellenség hatalma, csupán önnön gyávasága vagy hitlensége miatt vész el. Ha elkezdted az utat, menj végig rajta diadalmasan.

Január 29. csütörtök

Jelenések 2,12-17

„...a Bálám tanítását tartják...” (14)

Bálám a Biblia egyik legellentmondásosabb és legvisszataszítóbb figurája. Barátként és bátor hitvallóként mutatkozik Isten népe előtt. Egyéni érdekei azonban kétarcúvá teszik, s míg elismeréssel és áldással szól Isten népének értékeiről, hátuk mögött lejáratásukra és legyőzésükre is javaslatot tesz. Ha nem népeket, csupán egyetlen embert érintene is, soha ne légy kétarcú, mert ez az a bűn, amit leginkább utál az Úr.

Január 30. péntek

Jelenések 2,18-29

„...ami nálatok van, azt tartsátok meg amíg eljövök.” (25)

Némelyek folyamatosan újabb feladatokat kapnak, s tőlük az úttörés különleges munkáját várja el az Úr. Másokat a megszerzett érték vagy a tűzhely őrzésével bízott meg, rajtuk ezt kéri majd számon. Talán az utóbbiak közé tartozol, úgy érzed, mások munkája sokkal színesebb és értékeesebb. Nélkülözhetetlen vagy. Tartsd meg azt, amit megnyertél, amire ezer veszély leselkedik. Légy a kincs őre.

Január 31. szombat

Jelenések 3,1-6

„Vigyázz és erősítsd meg a többieket.” (2)

„Halott vagy” üzeni az Úr a sárdisi gyülekezetnek. Hogyan tud egy halott haló félben levőket erősíteni? És milyen célból? A halottat temetni szoktuk. A megdicsőült Krisztus azonban egyebet is lát ebben a

közösségben. „Van Sárdisban egy kevés neved.” Talán a „kevesek” közé tartozol, akik halott környezetben emésztik nap mint nap magukat. Ne elégedj meg azzal, hogy te fehérben fogsz a Völegénnyel járni. Segíts életre rázni a haldoklókat!

HÍREK, IMATÁRGYAK

Jónás Miklós nyíregyházi lelkész testvérünk családját Urunk újabb gyermekkel ajándékozta meg. Isten áldását kívánjuk a kis Ábelre, a nyolcadikra, a szülőkkel és testvérekkel együtt.

*

Iskoláinkban, óvodáinkban és minden egyéb intézményünkben sor került karácsonyi ünnepélyre. Sok fáradságot, türelmet, kitartást követelt ez pedagógusoktól, intézményvezetőktől, de talán némi jutalmat jelentett a gyermekek odaadása, csillogó szeme, az örömhír lelket megmozgató hatása, és azok hálája, akiknek talán csak „egy villanásnyit felderült a kedvük”. Drága élmény volt – különösen azoknak, akik a „fenyőfa ünneplését” hallották sok éven keresztül – gyermekszájából hallani ismét az üdvözítő evangéliumot.

TARTALOM

B.U.É.K.	1
Nyitott ajtó	2
Őrizkedj a fősvényiségtől	3
A szeretethimnusz	4
Az ő szegénységéből	4
A vak szolgálata	5
Imameghallgatások	5
Mi lenne, ha...	6
Egyforma minden ember?	6
Örködik felettem	7
Jézus, te más vagy	8
Ezer óra türelem	8
„Odalett”	8
Még egy perc	9

Élet és Világosság

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor
Éves előfizetés i díj 960

Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalai-
ban.